

се между забитиѣ, защото не ми се щѣше вече да се връщамъ у дома си, а не знаяхъ отъ какво да живѣя. Тука узнахъ, че още отъ преди двѣ години билъ и Джехадъ и то въ конакътъ на подпълковникътъ Хасанъ-бей.

Хасанъ-бей, който слѣдъ отиванieto на нашия алай (полкъ) изъ Дивритъ, бѣше тамъ дошълъ кѣто юзбаша, зель Джехада въ кѣщата си да му слугува, и по-сетнѣ, когато стигналъ войнишкитѣ години, направи го „чаушъ“ и пакъ го задържѣ въ кѣщата си. Отъ Дивритъ ходили съ войската въ много други мѣста, до-като най-послѣ тѣхния полкъ се премѣсти тукъ въ Цариградъ. Тукъ се срѣцахме съ него, и той дохождаше или при мене въ министерството на полицията, или азъ отивахъ въ господаревъ му на буюкъ-дерѣ.

Кѣщата, въ която се зачепала работата и злочестината случила, немира се въ турската махала задъ буюкъ-дерѣ до самото море, двокатна е и отпредъ си има градина, заградена съ стѣна отъ кѣмъ улицата. Въ тази кѣща, освѣнъ стария миралай, Хасанъ-бей, живѣеше неговата едничка жена, Елмазъ-ханъмъ, съ дещеря си Бюлбюла; имаха една старичка робиня, Зумруда, която бѣше съ дѣщеря, на име Зейнебъ. Освѣнъ Джехада, миралая държеше още „сеизинъ“ и чибукчия.

Джехадъ имаше въ тая кѣща особенъ животъ. Миралая го много обичаше и му повѣряваше той да върти разноскитѣ въ кѣщата, както и да нагледва цѣлия домъ. Така той доставяше сичко, което трѣбваше да се набави за въ кѣщи и придружаваше ханъмкитѣ, когато излизаха въ петъкъ или въ неделя да се разхождатъ.

— Преди сичко — намесихъ се азъ тука — ти ни разкажи на кратко нѣравитѣ и характеритѣ на тия лица, които живѣеха въ Миралаевия конакъ.